

o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2002 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec pomocy przyznanej Zellstoff Stendal przez władze niemieckie na budowę fabryki ścieru drzewnego — Błędna ocena przesłanek dopuszczalności skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji opartej na art. 88 ust. 3 WE, wniesionej przez zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Komisja Europejska i spółka Zellstoff Stendal GmbH pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09) (¹)

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków dla środowiska — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/35/WE — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości — Pozarządowe organizacje ochrony środowiska)

(2011/C 204/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przy udziale: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17) — Prawo organizacji pozarządowych do zaskarżenia decyzji w sprawie zatwierdzenia projektów, które mogą mieć znaczące skutki dla środowiska naturalnego — Zakres tego prawa — Możliwość powołania się na wszystkie właściwe uregulowania

bądź tylko uregulowania opierające się bezpośrednio na prawie wspólnotowym, wraz z uregulowaniami, które chronią wyłącznie interes ogółu a nie prawa jednostek — Wymogi materialnoprawne w przypadku ograniczenia do uregulowań opartych na prawie wspólnotowym

Sentencja

1) Artykuł 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., sprzeciwia się przepisom, które nie przyznają organizacji pozarządowej działającej na rzecz ochrony środowiska, o której mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, możliwości powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, na naruszenie przepisu wynikającego z prawa Unii i mającego za przedmiot ochronę środowiska, z uwagi na to, że przepis ten chroni tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.

2) Taka organizacja pozarządowa może wywodzić z art. 10a akapit trzeci zdanie ostatnie dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, prawo do powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko naturalne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, ze zmianami, na naruszenie uregulowań prawa krajowego wynikających z art. 6 dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., chociaż nie dopuszcza do tego krajowe prawo procesowe, z uwagi na to, że przytoczone przepisy chronią tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2009/12/WE — Oplaty lotniskowe — Zakres stosowania — Porty lotnicze obsługujące rocznie ponad 5 milionów pasażerów oraz porty lotnicze o największym ruchu pasażerskim w skali roku w każdym państwie członkowskim — Ważność — Zasady równego traktowania, proporcjonalności i pomocniczości)

(2011/C 204/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)